

HRY NOCI

Leoš Přikryl

HRY NOCI

Leoš Přikryl

COPYRIGHT

Autor: Leoš Přikryl

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2013

ISBN:

978-80-87856-39-0 (ePub)

978-80-87856-40-6 (mobipocket)

978-80-87856-41-3 (pdf)

JEŠTĚ TEQUILU, SLEČNO?

Martin po očku sledoval krásku sedící u baru, náhodou hned vedle něj. Náhodou, vážně, prostě přišla a sedla si na volnou barovou židli, no, není to klika!

Neptala se, bylo volno, tak prostě přisedla, ale nevěnovala mu pohled, či jen sebemenší pozornost.

Kráska, alespoň jemu v tuhle chvíli a tuhle noční hodinu tak rozhodně připadala. Zkoušel ji pozvat na drink, suše odmítla a dál pila jakousi jalovou vodu a přimhouřenýma očima hleděla kamsi před sebe, kamsi; zkusil se nenápadně podívat tím směrem, nebylo tam nic, jen láhve, vyskládané v řadě, strnule vystavující své viněty v oprýskaném zrcadle.

Kolik jí může být? Mladá už nebyla, alespoň podle něj, ale kus, to tedy ano, jedna z mála, které čas, jakoby neubíral, taková ta dáma neurčitěho věku, která se po lokálech promenuje se samozřejmou grácií lvice salónů.

Kdosi, kdo se dral pro pití, do něho šťouchl; přestala hrát hudba a u baru to zavířilo jako v úlu. „Měl bych se sakra ještě o něco pokusit! Nemůžu tady přeci jen tak sedět,“ burcoval sám sebe, „a čekat, až ji uloví nějaký trouba ...“ „Ahójo kamaráde!“ bujarý pokřik přetřel jeho plány ...

„a všechno je jinak,“ napadlo ho ještě. Odněkud z protějšího konce barového pultu na něj mávala vrávoravá postava.

Á, já, Honza, to zas bude!

I když, proč se vlastně Janům říká Honza? Napadlo ho jaksi mimo veškerou souvislost, asi odvozenina z německého Hans, hloubal, tak nakonec naše ikona chytrosti a vyčůranosti je hloupej Hans ... no jo, všechno nakonec pochází od Němců, ušklíbl se rozladěně ...

„A-hóójo,“ Honza se rozšafně přikolébal, počastoval ho širokým úsměvem, který rozšířil i na okolní přísedící, „ahóóójo,“ zahalekal znovu, zřejmě s pocitem, že nebyl pochopen.

Ještě jednou zařičel svůj pozdrav, ale pak strnul, nebylo těžké odhadnout, na koho padl jeho pátravý zrak lovce. Jakoby rázem zapomněl, proč nebo za kým vlastně přišel a Martinovi při pohledu na jeho strnulý úsměv proběhlo hlavou: „Tak, teď mi ji ten hloupej Hans mimo veškerou souvislost sbalí ...“

„Co piješ?“ opřel se vrávoravě o bar a zatvářil se světácky.

„Jako já?“ mrkla po něm.

„Jasně, jsi tady nejkrásnější,“ hlaholil.

„Jo?“ utrousila, „ale taky nejstarší.“

„Blbost!“ prohlásil rezolutně, „podle mě jsem starší.“

„Já, ale nejsem na zajíčky,“ nenechala se vyvést z konceptu.

„Neblázni, vážně si myslím, že jsme tak zhruba stejně staří ... jen se stydím, vlastně se ani nemůžu zeptat kolik ti je, protože jsem gentleman.“

„ ... A kolik je tobě, gentlemane?“

„Pětatřicet,“ zalhal.

„To určitě,“ ušklíbla se.

Asi tu poznámku neslyšel, možná mu byla ukradená; natáhl se přes bar, objednal dvě tequily a svezl se zpátky.

Martin si poposedl, nechtěl mít toho trumberu na klíně. Otráveně pozoroval situaci. Takový kecy, ono to snad pořád zabírá; znechuceně si zapálil cigaretu.

„Tequila nepiju!“

A hele, tak přece, vždycky to neklapne, to ani nemůže, to je jasný.

„Já vlastně vůbec nic nepiju, nepotřebuju to.“

Ještě líp! Zasmál se v duchu.

„Tohle je ale super tequila - „Black Death“,“ zkoušel to, „když to přeženeš, tak jsi mrtvá,“ tohle se mu povedlo; zahleděl se jí do očí.

„Hmm, tak to bych ji snad měla zkusit,“ poprvé se usmála.

Satisfakce se začala vytrácet.

„Samozřejmě,“ pokračoval vážně, „nesmíš jich vypít deset, to je pak zle, ale jedna, dvě, ti nic neudělaj,“ natáhl ruku, „tak teda chin – chin,“ zaťukal svojí skleničkou o její.

„No,“ naoko zaváhala, ale Honza už věděl, že se chytil drápkem a Martin se znechuceně odvrátil. „Když už, tak teda jen jednu,“ a suverénně ji do sebe obrátila.

„Chmuch, to je síla ... jak se vlastně jmenuješ?“

„Musíš sůl ... a citrón!“ teatrálně se chytil za hlavu, „ty snad vážně nepiješ!“

Kousla do citrónu, udělala obličej: „Tak ještě jednu! Ať se to naučím,“ objednala rundu.

„Ty se mi líbíš,“ zahlaholil Honza, „ty jsi číslo!“

Zvážněla. „Neřekl jsi mi to jméno.“

„Jo, jasně, Honza,“ halekal rozjařeně, „a ty?“

„Deta,“ řekla rozpačitě, „psáno anglicky.“

„Aha,“ zamžoural přiopile, „to si nějak nedovedu představit.“

Mávla rukou: „To je jedno, nech to být.“ Chvilí bylo ticho. Martina to přinutilo otočit hlavu, na chvíli ho přemohl pocit, že snad u baru zůstal sám.

Zamyšleně do sebe obrátila panáka, vypila ho jako vodu; Honza ji okamžitě napodobil.

„Dáme si ještě jednu?“ přerušil mlčení. Neříkala nic; objednal.

„Tak ahoj,“ přitukli si, zdálo se, že ji to vytrhlo ze zamyšlení, „na zdraví!“

Rozesmála se: „Na zdraví,“ smála se podivným klokotavým smíchem.

Panebože, mu to snad doopravdy vyjde! Smála se dál, bláznivě, Honza se taky rozesmál, až se oba zajíkali a plácali rukou do baru, znovu a znovu, nebyli k utišení, tohle se nedalo vydržet. Martin se otráveně otočil směrem do sálu, štválo ho to, ale odejít nedokázal, byl vážně zvědavý, jak tohle dopadne. Zdá se, že ta potvrzka konečně roztála, ale ne, ještě to nemá v kapse...

„Jo, ledová královna,“ přemýšlel zatím Honza, „dělala dámu a najednou hele ...,“ probíhalo mu hlavou mezi salvami smíchu. Zdála se mu krásná, velmi krásná, určitě v lokále nebyla krásnější ženská, na to by mohl přísahat. Starší byla, to ano, ale ne o moc ...

„Chceš vědět, kolik mi je?“ zvážněla.

„Ne,“ odpověděl fascinovaně. Jak jen k sakru mohla vědět, na co myslím? „Je mi to jedno. Jsi ta nejkrásnější ženská, co znám.“ A znal jich docela dost.

„Říkají to o mně,“ usmála se smutně a byla ještě krásnější.

Úplně ho to dojalo. Lehce zavrával, objal ji, snad aby nabral ztracenou rovnováhu a neohrabaně se ji snažil políbit. Martin to pobaveně pozoroval, ale ne, to ne! Přece se to tomu pacholkovi nakonec nepovede!

Drželi se v objetí, svět kolem mizel a zase se objevoval, to, když do nich někdo vrazil, nebo se tlačil k pultu, byli jen oni; chtěl cosi říci; ozvala se znělka. Skončilo vystoupení animátorů, tanečně-striptyzové představení postarší dvojice, jejichž unavená těla navlečená do kostýmů démonů noci se konečně přestala svíjet a začala hrát hudba.

Pohládl ji po vlasech, otočila k němu obličej, ty její pronikavé oči ... četl v nich výzvu.

Čas běžel, objetí, barový pult byl oporou, odřené židle svědkem jejich polibků, hlazení; její ruka zabloudila kamsi: „Joj ...!“

„Ten je, co!“ šeptal v euforii, „na to mám zbrojní pas, che!“

„No, teda ...“

„Nejlepší zbraň na světě,“ zadeklamoval, „to je Top gun, vítám tě v Top gunu, baby!“ a vrávoravě zasalutoval.

„No, no ...,“ vydechla. Pokusila se zasmát, ale raději se napila vody. Začala si rukou upravovat vlasy: „Ty, ty ...“

„Já tě chci,“ šeptal fascinovaně, „jsi nádherná!“

Snažila se být nad věcí, ale to nemělo dlouho vydržet. „Bůh je mi svědkem, že jsem bojovala,“ políbila starožitný prsten, „vždyť jsem taky jenom ženská ...“

„Co jsi říkala?“ pronesl nepřítomně.

„Nic, nic, máš asi plán ...?“

„No,“ zaváhal, „asi hotel ... vím o jednom ...“

Pohladila ho po tváři: „Ne, ne, broučku, půjdeme ke mně.“

„Zvláštní barák, jen co je pravda ...,“ napadlo ho, když stoupal vzhůru po točitém schodišti. Přímo z něj číselna historie, duch dávných, zašlých časů, které se tvářily lepší, než doopravdy byly. Ale to je dávno pryč a hlavně, je mu to jedno, jeho zajímá současnost, právě teď a tady! Cítí ve vzduchu její živočišnou přítomnost, vidí, jak stoupá před ním po schodišti, kroutí se, krásná, její tělo tančí hadí tanec, hypnotická. „Ach jo, to je život ... nesnesitelná lehkost bytí!“ pousmál se.

Ještě schod a podesta, divnej barák. Je z něj cítit vlhkost, vlhkost a hlína, jako čerstvě zorané pole ... vlhkost a hlína, ten vlhký hlinitý pach mu naplňoval chřípí, jako cihelna po dešti, jako čerstvě vykopaný hrob ... „Sakra!“ vyděsil se, „asi začínám střízlivět a ona, ona snad vážně bydlí až nahoře!“

Šlapal dál, nohy ho bolely, cítil, jak mu tuhnou lýtky; přece jen by rád cítil tuhnutí kdesi jinde, fííí ...měl by přestat kouřit ... a ještě patro a podesta, otočka kolem secesního zábradlí, hluboký nádech, výdech, ještě ... zabrat ... když ... když mu průvan přinesl cosi pod nos: „Tfuj, co to ... co to je?“ vzhlédl k ní, „jakejsi divnej puch!“ Zastavil se: „Co je to tady cítit?“

Usmála se přes rameno: „No jo, to víš, majitel by si za peníze dal vrtat koleno, dole v přízemí je řeznictví.“

„Aha, no, to je teda smrad,“ ulevil si, „tady bych si svíčkovou nekoupil,“ usmál se rozpačitě, ale šlapal odhodlaně dál. Jak jinak, když už došel tak daleko. Viděl jen cíl, který se krok za krokem přibližoval, vlastně okolí přestal vnímat úplně, viděl jen ji a její pohybuující se zadeček, jak se kývá ze strany na stranu, jak se

natrásá a při každém kroku se na ní napínají ty miniaturní kratásky, které snad neskrývají vůbec nic! Viděl vodopád splývajících blond vlasů; sakra, snad vážně přírodních!

Tuhle noc ho určitě nebude zajímat nic, tedy nic jiného než ona, ani barák, ani Martinův vyčítavý pohled, nic, jen ona; poblouznila ho, rád se nechal ...

„Nejlepší sex mého života,“ šeptal jako v deliriu, „ ... nejlepší, přísahám.“ Svět se zúžil, byli jen oni dva, dvě bytosti uprostřed času, který jakoby přestal existovat, nemohli ho vnímat, cítit, nemohli ho ani slyšet, stejně jako odbíjení zvonu na nedaleké kostelní věži.

Kdyby poslouchal, kdyby to jen dokázal, kdyby ho vůbec něco probralo, kdyby se dokázal vymanit z vytržení ... jak by mohl! Byla tu pro něj, stále jen ona, tak báječná, tak božská, rozkošná!

Půlnoc! Právě odbíjejí půlnoc, dong, dong ... dong ... dong. Nevnímal, neviděl, ale přesto se cosi změnilo, něco už v tu chvíli bylo jinak.

Deta strnula, ztuhla, ležela k němu zády, ještě před malou chvílí si užívala divoké nárazy jeho vášně, teď však schovala obličej do polštáře. Nevnímal, neviděl ... ale něco už bylo jinak.

Kostnaté prsty zaťala do pelesti, obličej v polštáři strnul ve zlé grimase. „Já nechtěla,“ zašeptala, „já vážně nechtěla.“ Znělo to našťavaně: „ ... nechtěla,“ a najednou taky smutně. Přitiskla si polštář na obličej, ne, nikdo by ji takhle neměl vidět, starší krásky se nerady dávají vidět po půlnoci, bez make – upu. Ne, nesmí ji vidět, křečovitě svírala prostěradlo, protože i ten nejotrlejší by strnul hrůzou. Vrásky se náhle prohloubily, oči zapadly, ruce dříve tak hebké, byly sotva potaženy kůží, prsa se proměnila ve vyschlé váčky. „Dělej!“ vydechla těžce, „dělej, jsi báječněj, dělej!“ sípala.

„Ano, lásko,“ zakvílel, „už budu!“ ještě několik divokých rázů, než se na ni sesul: „ ... jsi

skvělá ...,“ zhluboka oddychoval, „skvělá, jsi skvělá ... “

„Já vím, lásko ...,“ pronesla něžně, „já vím,“ šeptala dál do deky, „spi, lásko, usneme spolu ...,“ objala ho kostnatou rukou a oči, pokud by v důlcích ještě nějaké zbyly, jistě by se zamžily dojetím, „ ... jsem láska, to víš, jsem láska tvého života, jsem tvoje Smrt ...“

Martin usrkl gin s tonikem, který v umělém světle diskotéky zářil jako živá voda, namodralým, přízračným svitem. Odložil sklenici na bar, zapálil si stylovou „camelku“ a unaveně se opřel o pult.

„Chm ... stejně má ten hajzlík kliku,“ zamumlal. Jak to jenom dělá, připotácí se a je jeho, asi ví, jak se správně motat, che ... nebo co.

Ne, nebyl naštvaný, to ne, jen mu to zkrátka nešlo na rozum. Podíval se na hodinky: půlnoc pryč ... teď jsou asi v nejlepším, no, tak za hod'ku by mohl být zpátky, uchichtl se přiopile; alespoň mu řekne, jaká byla ...

Znovu upil ze sklenice a potáhl z cigarety; cítil se najednou tak mizerně. Zasmušil se: „ ... Jsem to ale smolař.“